RETTENS DOM (Tredje Udvidede Afdeling)
10. juli 1997 *

I sag T-212/95,

Asociación de fabricantes de cemento de España (Oficemen), Madrid, ved advokaterne Jaime Folguera Crespo og Edurne Navarro Varona, Barcelona, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Luc Frieden, 62, avenue Guillaume,

sagsøger,

støttet af

Kongeriget Spanien, oprindeligt ved statens advokat, Gloria Calvo Díaz, dernæst ved statens advokat, Luis Pérez De Ayala Becerril, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

intervenient,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved Nicholas Kahn og Francisco Enrique González-Díaz, dernæst ved Kahn og Fernando Castillo de la Torre, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt

* Processprog: spansk.

adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse om i februar 1994 de facto at afslutte den antidumpingprocedure, der blev indledt i løbet af april 1992 på begæring af Oficemen, og således afslå at træffe de af denne sammenslutning begærede beskyttelsesforanstaltninger, dels om, at det fastslås, at Kommissionens har udvist passivitet ved formelt at have fortsat antidumpingproceduren uden at træffe foranstaltninger, der gør det muligt at afslutte den formelt, i givet fald ved at træffe beskyttelsesforanstaltninger,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne C.P. Briët, P. Lindh, A. Potocki og J.D. Cooke,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 4. februar 1997,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

1 På tidspunktet for de faktiske omstændigheder var de for dumping gældende bestemmelser fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er

medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«).

2 Grundforordningens artikel 5, stk. 1, bestemmer, at enhver fysisk eller juridisk person samt enhver sammenslutning uden status som juridisk person, som optræder på vegne af en erhvervsgren i Fællesskabet, der anser sig for skadet eller truet af dumpingimport eller subsidieret import, kan indgive en skriftlige klage.

3 Samme forordnings artikel 7, stk. 1, bestemmer, at såfremt det efter indgivelse af klagen og efter konsultationer i det rådgivende udvalg bliver klart, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at berettige iværksættelsen af en procedure, skal Kommissionen give meddelelse om iværksættelsen af en sådan procedure i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og indlede undersøgelsen, som både vedrører dumpingen og subsidierne og den deraf følgende skade.

4 Artikel 7, stk. 9, bestemmer følgende:

»a) En undersøgelse indstilles enten ved, at den afsluttes, eller ved at der træffes endelige foranstaltninger. Den indstilles normalt inden for en frist på et år efter procedurens iværksættelse.

b) En procedure indstilles enten ved, at undersøgelsen afsluttes uden indførelse af told og uden accept af tilsagn eller ved ophør eller ophævelse af told eller ved udløb af tilsagn ...«

5 Artikel 9 om afslutning af proceduren, når beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, bestemmer følgende:

»1. Viser det sig ... at beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige, og er der ikke i det rådgivende udvalg ... rejst nogen indvendinger, afsluttes proceduren. I alle

andre tilfælde forelægger Kommissionen omgående Rådet en rapport om resultatet af konsultationerne samt et forslag til procedurens afslutning. Proceduren skal forblive afsluttet, hvis Rådet ikke med kvalificeret flertal inden en måned har truffet en anden afgørelse.

2. Kommissionen underretter repræsentanterne for oprindelses- eller eksportlandet og de parter, der vides berørt, og bekendtgør afslutningen af proceduren i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* med angivelse af de tilgrundliggende procedurer samt et sammendrag af begrundelserne herfor.«

Sagens faktiske omstændigheder

6 Oficemen er en spansk sammenslutning, der repræsenterer de spanske cementproducenter.

7 Oficemen, som fandt, at visse indførsler til Spanien af cement af typen »Portland« med oprindelse i Tyrkiet, Rumænien og Tunesien var genstand for dumping og således forvoldte den spanske cementindustri alvorlig skade, indgav i januar 1992 en klage til Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 5, stk. 1. I denne klage anmodede sammenslutningen Kommissionen om at træffe beskyttelsesforanstaltninger mod de pågældende indførsler.

8 Dernæst besluttede Kommissionen at indlede en antidumpingprocedure i henhold til grundforordningens artikel 7. Meddelelsen om indledningen af proceduren blev offentliggjort i EF-Tidende den 22. april 1992 (EFT C 100, s. 4).

9 Som led i denne procedure indledte Kommissionen en undersøgelse, hvorunder Oficemen tilsendte den supplerende bemærkninger og deltog i flere møder med dens tjenestegrene.

10 Ved skrivelse af 15. oktober 1993 underrettede Kommissionen Oficemen om, at betingelsen i grundforordningens artikel 4 om væsentlig skade efter Kommissionens opfattelse ikke var opfyldt, og at den derfor havde til hensigt at foreslå, at antidumpingproceduren blev afsluttet uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger i henhold til grundforordningens artikel 9.

11 Ved skrivelse af 13. januar 1994 meddelte Oficemen kommissionsmedlem Sir Leon Brittan, at sammenslutningen var foruroliget over udviklingen i antidumpingproceduren og frygtede, at denne ville blive afsluttet, uden at der blev truffet beskyttelsesforanstaltninger, skønt den spanske cementindustri på dette tidspunkt havde en klart faldende indtjening.

12 Den 1. februar 1994 svarede Sir Leon Brittan, at Kommissionen snart ville træffe en begrundet afgørelse, uden at oplyse, i hvilken retning denne afgørelse ville gå.

13 Den 9. februar 1994 sendte Kommissionen det rådgivende udvalg et forslag om at afslutte antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger, fordi de påklagede indførsler ikke havde forvoldt den spanske cementindustri væsentlig skade som omhandlet i grundforordningens artikel 4.

14 Da der blev rejst indvendinger mod dette forslag i det rådgivende udvalg, forelagde Kommissionen Rådet en rapport om resultatet af konsultationerne samt et forslag til procedurens afslutning i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 1.

15 Den 7. marts 1994 besluttede Rådet enstemmigt at forkaste dette forslag fra Kommissionen.

16 Efter et forslag herom fra de spanske myndigheder optog Kommissionen kontakt med de tyrkiske og rumænske myndigheder for at finde en for alle parter acceptabel løsning. Disse kontakter førte ikke til et konkret resultat. Da Tunesiens markedsandel blev anset for ubetydelig, optog Kommissionen ikke kontakt med myndighederne i dette land.

17 Da Oficemen ikke siden den 1. februar 1994 havde modtaget nogen oplysning fra Kommissionen om procedurens forløb, tilsendte sammenslutningen den 25. juli 1995 Kommissionen en skrivelse, hvori den anførte følgende:

»Under alle omstændigheder er der forløbet mere end tre år siden procedurens begyndelse, uden at Kommissionen har truffet afgørelse. I henhold til [grund]forordningens artikel 7, stk. 9, litra a), skulle Kommissionen have truffet afgørelse inden for en frist på et år efter procedurens iværksættelse.

Dette er grunden til, at Oficemen udtrykkeligt opfordrer Kommissionen til at handle og træffe en afgørelse, som bringer den verserende procedure til ophør og bevilger sammenslutningen de beskyttelsesforanstaltninger, den har begæret. Oficemen vil naturligvis udnytte de retsmidler, den har til rådighed, hvis Kommissionen ikke træffer en afgørelse inden for to måneder.«

18 Den 21. september 1995 svarede Kommissionen ved en skrivelse, hvori den anførte følgende:

»Kommissionen har ikke undladt at udtale sig i dette tilfælde, da undersøgelsen er blevet afsluttet ved en afgørelse baseret på resultaterne i sagen.

... i februar 1994 besluttede Kommissionen i henhold til [grund]forordningens artikel 9 at afslutte proceduren efter at have fastslået, at beskyttelsesforanstaltninger ikke var nødvendige, fordi indførslerne af det pågældende produkt som nævnt i dens afgørelse ikke havde forvoldt væsentlig skade for hele eller næsten hele den pågældende spanske erhvervsgren som omhandlet i [grund]forordningens artikel 4 ... Rådet har dog ikke samtykket i, at sagen henlægges.

Siden Rådets beslutning har Kommissionen, som forstår Oficemen's interesser, fortsat overvåget udviklingen i indførslerne til Spanien ... Den fortsætter sine bestræbelser, selv om den periode på tolv måneder, som undersøgelsen vedrørte, udløb den 31. marts 1992, og selv om oplysningerne vedrørende indførslerne siden da ikke synes at give grundlag for på ny at hævde, at der er sket skade. Tværtimod bekræfter de rigtigheden af Kommissionens afgørelse, hvorfor denne ikke nu er i stand til at ændre de oprindelige resultater, som den redegjorde for i sin forelæggelse for Rådet i februar 1994.

Kommissionen er naturligvis indstillet på at undersøge, om der er mulighed for at indlede en ny antidumpingprocedure, hvis der foreligger ajourførte oplysninger, som kan give grundlag for at hævde, at der er tale om skadelig dumping. Enhver ny klage vil blive undersøgt på baggrund af de nugældende fællesskabsbestemmelser, dvs. i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 3283/94 [af 22.12.1994 om beskyttelse af dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 349, s. 1)].«

19 Ved skrivelse af 29. september 1995 meddelte Oficemen under henvisning til Kommissionens skrivelse af 21. september 1995, at sammenslutningen ikke havde

kendskab til den afgørelse, hvorved Kommissionen havde afsluttet proceduren. Derfor anmodede den Kommissionen om at få tilsendt denne afgørelse.

20 Den 18. oktober 1995 svarede Kommissionen ved en skrivelse, hvori den anførte følgende:

»Da Rådet ikke tilsluttede sig Kommissionens afgørelse om at henlægge sagen, verserer proceduren fortsat i henhold til [grund]forordningens artikel 9. Den pågældende afgørelse er i øvrigt aldrig blevet offentliggjort.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. november 1995 har Oficemen anlagt denne sag.

22 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Udvidede Afdeling den 14. juni 1996 har Kongeriget Spanien fået tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

23 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

24 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål i offentligt retsmøde den 4. februar 1997.

25 Oficemen har nedlagt følgende påstande:

— I henhold til EF-traktatens artikel 173 og 174 annulleres Kommissionens afgørelse af februar 1994, hvorved denne institution har gjort sit forslag om ikke at træffe beskyttelsesforanstaltninger mod indførslerne af cement med oprindelse i Tyrkiet, Rumænien og Tunesien endeligt.

— I henhold til traktatens artikel 175 fastslås det, at Kommissionen har tilsidesat grundforordningens artikel 7, stk. 9, litra a), ved ikke at have truffet en afgørelse, som ville have gjort det muligt formelt at afslutte antidumpingproceduren inden for en rimelig frist.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Kongeriget Spanien har nedlagt følgende påstande:

— Der gives sagsøgeren medhold.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

27 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Påstanden om annullation afvises, subsidiært frifindes Kommissionen.

— Påstanden om passivitet afvises, subsidiært frifindes Kommissionen, mere subsidiært fastslås det, at disse påstande er blevet uden genstand.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Faktiske omstændigheder fremkommet efter sagens anlæg

28 Den 3. maj 1996 har Kommissionen tilsendt det rådgivende udvalg et nyt forslag om at afslutte antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger.

29 Da der blev rejst indvendinger mod dette forslag i det nævnte udvalg, har Kommissionen den 31. januar 1997 tilsendt Rådet en rapport om resultatet af konsultationerne samt sit nye forslag til afslutning i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 1.

30 Rådet har ikke truffet anden afgørelse herom inden for en måned efter at have modtaget dette forslag om afslutning. Følgelig er dette blevet endeligt i henhold til grundforordningens artikel 9, stk. 1.

31 Kommissionens afgørelse af 30. januar 1997 om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen til Spanien af visse typer Portland-cement med oprindelse i Rumænien, Tunesien og Tyrkiet er blevet offentliggjort i EF-Tidende den 7. marts 1997 (EFT L 67, s. 27, herefter »afgørelse 97/169«).

32 Ved skrivelse af 21. marts 1997 til Rettens Justitskontor har Kommissionen underrettet Retten om offentliggørelsen af denne afgørelse i EF-Tidende. Den har meddelt, at da påstandene vedrørende passivitet således har mistet deres genstand, er det ikke længere fornødent at træffe afgørelse herom.

33 På justitssekretærens opfordring har Oficemen og Kongeriget Spanien fremsat deres bemærkninger til denne skrivelse henholdsvis den 28. og den 24. april 1997.

Formaliteten og påstandene om annullation

Parternes argumenter

34 Kommissionen er af den opfattelse, at påstandene om annullation må afvises. Den har henvist til grundforordningens artikel 9, stk. 1, og anført, at et forslag fra dens side om at afslutte en antidumpingprocedure uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger kun er en forberedende retsakt, som skal godkendes senere, enten af det rådgivende udvalg, når dette er enigt i forslaget, eller af Rådet, når det rådgivende udvalg ikke er enigt heri. Desuden fortsætter proceduren, såfremt Rådet beslutter ikke at vedtage Kommissionens forslag.

35 Efter Kommissionens opfattelse følger det heraf, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor Rådet har modsat sig et forslag fra Kommissionen om at afslutte en antidumpingprocedure uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger, er det simpelt hen umuligt for den at afslutte denne procedure. Da et sådant forslag er en retsakt af forberedende karakter, kan det i øvrigt ikke betegnes som en anfægtelig retsakt (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, og Rettens dom af 10.7.1990, sag T-64/89, Automec mod Kommissionen, Sml. II, s. 367).

36 Oficemen har anført, at påstanden om annullation er rettet mod den afgørelse, hvorved Kommissionen de facto har afsluttet den antidumpingprocedure, der blev indledt i april 1992 på Oficemen's begæring, og således har nægtet at træffe de af sammenslutningen begærede beskyttelsesforanstaltninger. Denne afgørelses eksistens og indhold fremgår såvel af Kommissionens skrivelse af 21. september 1995 som af den passivitet, som sagsøgte har udvist siden februar 1994.

37 Med hensyn til skrivelsen af 21. september 1995 har Oficemen anført, at Kommissionen deri udtaler, at den i februar 1994 »har besluttet ... at afslutte proceduren«, og at de senere indhentede oplysninger »bekræfter rigtigheden af Kommissionens afgørelse«. Den har i øvrigt anført, at Kommissionen i sin skrivelse erklærer sig »indstillet på at undersøge, om det er muligt at indlede en ny antidumpingprocedure«.

38 Hvad angår Kommissionens sidstnævnte erklæring har Oficemen anført, at grundforordningen ikke giver mulighed for sideløbende at indlede endnu en antidumpingprocedure. Følgelig har Kommissionen vanskeligt kunnet foreslå, at der blev indledt en ny procedure, hvis den ikke mente, at den første var afsluttet.

39 Som svar på Oficemen's argumenter har Kommissionen anført, at sammenslutningen løsrevet fra dets sammenhæng citerer det afsnit i Kommissionens skrivelse af 21. september 1995, hvorefter Kommissionen »har besluttet at afslutte proceduren«. I øvrigt har sagsøgeren ikke taget hensyn til indholdet af skrivelsen af

18. oktober 1995, som klart angiver, at Kommissionens afgørelse af februar 1994 ikke har afsluttet proceduren. Indholdet af disse skrivelser godtgør derfor ikke, at Kommissionen har truffet afgørelse om at afslutte proceduren.

40 Med hensyn til det afsnit i skrivelsen af 21. september 1995, hvorefter Kommissionen var »indstillet på at undersøge, om det er muligt at indlede en ny antidumpingprocedure«, godtgøres det ifølge Kommissionen ikke herved, at den (første) antidumpingprocedure var afsluttet. Der er nemlig intet i grundforordningen, der udelukker, at der indgives en ny klage vedrørende en anden referenceperiode end den, der undersøges som led i en antidumpingprocedure, der er indledt efter en (første) klage.

41 Kongeriget Spanien har anført, at ifølge retspraksis kan en institutions interne instrukser samt retsakter, som, skønt de i princippet er akter, der indgår i en procedure, de facto bringer denne til ophør før det tidspunkt, hvor der skulle være truffet endelig afgørelse, være genstand for et annullationssøgsmål (ovennævnte dom i sagen IBM mod Kommissionen samt Domstolens dom af 9.10.1990, sag C-366/88, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 3571, og Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 289).

42 Da valget af form desuden ikke kan ændre en institutions retsakts karakter, er den omstændighed, at en retsakt har en usædvanlig form, ikke til hinder for, at der anlægges annullationssøgsmål, når retsakten faktisk har haft retsvirkninger i forhold til tredjemænd (Rettens dom af 24.3.1994, sag T-3/93, Air France mod Kommissionen, Sml. II, s. 121, præmis 58).

43 Kommissionens skrivelse af 21. september 1995 frembyder imidlertid træk, som i overensstemmelse med den citerede retspraksis gør det muligt at identificere en retsakt, der, skønt den angiveligt efter sin form hører til en procedures formaliteter, i virkeligheden efter selve sit indhold er en retsakt, som de facto bringer den indledte undersøgelse til ophør. Når Kommissionen har afholdt sig fra at fremsætte et nyt forslag for Rådet og således tilkendegivet sin endelige vilje, kan denne retsakt sidestilles med en retsakt, som endeligt bringer proceduren til ophør.

44 Intervenienten har desuden fremhævet, at Kommissionen bestræber sig på at blokere adgangen til to retsmidler, som Oficemen kan benytte. Når den nemlig i sin skrivelse af 21. september 1995 udtaler, at den »ikke har afholdt sig fra at træffe afgørelse i denne sag, da undersøgelsen er blevet afsluttet ved en afgørelse«, har den søgt at udelukke risikoen for, at det fastslås, at der foreligger passivitet som omhandlet i traktatens artikel 175. Når den omvendt i sin skrivelse af 18. oktober 1995 tilbagekalder sine ord ved at udtale, at proceduren »fortsat verserer«, søger den at beskytte sig mod et annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, idet den foregiver, at der stadig ikke foreligger en endelig retsakt, som kan gøres til genstand for et søgsmål.

Rettens bemærkninger

45 Traktatens artikel 173 bestemmer, at private på visse betingelser kan anlægge annullationssøgsmål for at få prøvet lovligheden af institutionernes retsakter ved Fællesskabets retsinstanser.

46 Ved vurderingen af, om nærværende annullationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, må det først undersøges, om der foreligger en retsakt, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål.

47 Det fremgår herved af en gennemgang af grundforordningens artikel 9 (citeret ovenfor i præmis 5), at fællesskabslovgiver med hensyn til afslutning af en antidumpingprocedure uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger har villet indføre en beslutningsprocedure, som er baseret på en kompetence, der er delt mellem Kommissionen på den ene side og det rådgivende udvalg og Rådet på den anden side.

48 Når Kommissionen nemlig finder, at en antidumpingprocedure bør afsluttes uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger, skal den forelægge det rådgivende udvalg et forslag herom. Hvis der ikke rejses indvendinger i dette udvalg, bliver Kommissionens forslag endeligt, og proceduren afsluttes. Kommissionen bekendtgør herefter afslutningen i EF-Tidende.

49 Når én eller flere repræsentanter i det rådgivende udvalg rejser en indvending mod Kommissionens forslag, skal denne, hvis den stadig finder det hensigtsmæssigt, at antidumpingproceduren afsluttes uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger, forelægge Rådet en rapport om resultatet af konsultationerne samt et forslag til procedurens afslutning. Hvis Rådet ikke med kvalificeret flertal inden en måned har truffet anden afgørelse, bliver Kommissionens forslag endeligt, og proceduren afsluttes. Kommissionen bekendtgør så afslutningen i EF-Tidende.

50 Når derimod et kvalificeret flertal i Rådet er uenigt i Kommissionens forslag og forkaster dette, kan proceduren ikke afsluttes. Det fremgår af beslutningsproceduren i grundforordningens artikel 9, at sagen i så fald tilbagesendes til Kommissionen, for at denne institution behandler den på ny på baggrund af Rådets stillingtagen.

51 I denne sag har Oficemen nedlagt påstand om annullation af »Kommissionens afgørelse af februar 1994, hvorved denne institution har givet sit forslag om ikke at træffe beskyttelsesforanstaltninger mod indførsel af cement med oprindelse i Tyrkiet, Rumænien og Tunesien endelig virkning«.

52 For så vidt sagsøgeren ved »Kommissionens afgørelse af februar 1994« forstår det forslag om afslutning af antidumpingproceduren, som Kommissionen i februar 1994 fremsatte for det rådgivende udvalg og Rådet, bemærkes, at ifølge

beslutningsproceduren i grundforordningens artikel 9 som beskrevet ovenfor er et sådant forslag en midlertidig foranstaltning, hvis formål er at forberede den endelige afgørelse om afslutning af antidumpingproceduren.

53 Retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig som afslutning på en intern procedure, kan imidlertid ifølge retspraksis kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger institutionens standpunkt som afslutning på en procedure, modsat foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (jf. f.eks. Domstolens dom af 14.3.1990, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719, præmis 9, og Rettens dom af 18.12.1992, forenede sager T-10/92, T-11/92, T-12/92 og T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2667, præmis 28).

54 Det følger heraf, at den således definerede anfægtede retsakt ikke kan betegnes som en retsakt, der kan gøres til genstand for et søgsmål i henhold til traktatens artikel 173.

55 Under disse omstændigheder må påstanden om annullation afvises.

56 Under retsmødet har sagsøgerens advokat endvidere som svar på et spørgsmål fra Retten forklaret, at den retsakt, som Oficemen kræver annulleret, er Kommissionens bekræftelse af dens oprindelige konklusioner, hvorefter antidumpingproceduren skulle afsluttes uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger. Der er tale om en uformel afgørelse truffet på en ubestemt dato, efter at sagen den 7. marts 1994 var blevet tilbagesendt til Kommissionen, som ikke er blevet meddelt sagsøgeren, i hvert fald ikke før september 1995.

57 I denne forbindelse bemærkes, at Kommissionen efter sagens anlæg den 3. maj 1996 og den 31. januar 1997 har sendt et nyt forslag om at afslutte antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger til henholdsvis det rådgivende udvalg og Rådet. Da Rådet ikke har truffet anden afgørelse inden en måned efter at have modtaget dette forslag, er forslaget blevet til afgørelse 97/169 om endelig afslutning af antidumpingproceduren.

58 Under disse omstændigheder finder Retten det ufornødent at tage stilling til, om den »uformelle afgørelse«, som sagsøgeren har omtalt under retsmødet, kan udgøre en anfægtelig retsakt under beslutningsproceduren efter grundforordningens artikel 9.

Påstanden om passivitet

Parternes argumenter

59 Oficemen har fremført et enkelt anbringende, som går ud på, at Kommissionen ikke har fastlagt sin stillingtagen efter at være blevet opfordret til at handle, og at den ikke inden for en rimelig frist har taget et af de skridt, som grundforordningen pålægger den at tage, når Rådet forkaster dens forslag om at afslutte antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger.

60 Ifølge sagsøgeren skal Kommissionen i en sådan situation tage sine konklusioner op til fornyet overvejelse, fortsætte undersøgelsen og fremsætte et nyt forslag, som giver mulighed for at afslutte antidumpingproceduren. Den må ikke kunne unddrage sig denne forpligtelse. Ellers kunne Kommissionen lamme proceduren og berøve de berørte parter enhver beskyttelse, fordi den herved ville umuliggøre en prøvelse af lovligheden af institutionernes adfærd.

61 Kongeriget Spanien har anført, at når Rådet forkaster et forslag om afslutning af antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger, er Kommissionen i henhold til grundforordningen forpligtet til at forelægge det et nyt forslag.

62 Kongeriget Spanien har henvist til, at Rådet har forkastet Kommissionens forslag om afslutning med enstemmighed. Det har anført, at en antidumpingprocedure, der er indledt i 1992, og under hvilken Kommissionen i 1996 stadig ikke har truffet en afgørelse, som gør det muligt for Rådet at træffe bestemmelse om, hvilke foranstaltninger det finder passende, faktisk viser, at klageren er henvist til at afvente en afklaring af situationen selv, og at det er absolut umuligt for klageren at udøve sine rettigheder. Denne situation er den stik modsatte af det tilfælde, hvor en institution kan påberåbe sig, at der ikke foreligger en forpligtelse til at handle.

63 Kommissionen er af den opfattelse, at påstanden om passivitet savner grundlag, da den ikke ophørte med at handle, efter at Rådet havde forkastet dens forslag om at afslutte antidumpingproceduren.

64 I duplikken har Kommissionen fremhævet, at den den 3. maj 1996 har tilsendt det rådgivende udvalg endnu et forslag om at afslutte antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger. Følgelig mener Kommissionen subsidiært, at påstanden om passivitet efter tilsendelsen af dette forslag er blevet uden genstand, da det efter sagsøgerens argumentation må anses for en stillingtagen som omhandlet i traktatens artikel 175 at udstede en sådan forberedende retsakt.

Rettens bemærkninger

65 Det er fastslået og ubestridt, at påstanden om passivitet på tidspunktet for sagens anlæg kunne antages til realitetsbehandling. Det må dog undersøges, om en stillingtagen fra Kommissionens side, som er indtruffet under sagens forløb, senere har berøvet den sin oprindelige genstand.

66 I dette tilfælde har Kommissionen den 3. maj 1996, altså efter sagens anlæg, tilsendt det rådgivende udvalg et nyt forslag om afslutning af antidumpingproceduren uden indførelse af beskyttelsesforanstaltninger.

67 Den har således før dommens afsigelse behørigt taget stilling til Oficemen's opfordring til at handle i henhold til traktatens artikel 175, stk. 2.

68 Under disse omstændigheder kan Retten kun fastslå, at genstanden for påstanden om passivitet er bortfaldet, hvorfor det ikke længere er fornødent at træffe afgørelse om denne påstand.

Sagens omkostninger

Omkostningerne i forbindelse med påstanden om annullation

69 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreg-

lementets artikel 87, stk. 3, kan Retten dog træffe afgørelse om omkostningernes fordeling, navnlig af særlige grunde.

70 I dette tilfælde er påstanden om annullation blevet afvist. Oficemen har imidlertid navnlig nedlagt denne påstand i betragtning af indholdet af skrivelsen af 21. september 1995, som har kunnet give den anledning til at tro, at Kommissionen selv havde besluttet at afslutte antidumpingproceduren.

71 Under disse omstændigheder dømmes Kommissionen til, ud over sine egne omkostninger, at bære halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af Oficemen i forbindelse med påstanden om annullation. Oficemen bærer den anden halvdel af sine omkostninger.

Omkostningerne i forbindelse med påstanden om passivitet

72 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, hvis det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand.

73 I denne sag var der på datoen for opfordringen til at handle, nemlig den 25. juli 1995, allerede forløbet mere end 15 måneder, siden Rådet havde tilbagesendt sagen til Kommissionen, uden at denne havde handlet.

74 Desuden er det først den 3. maj 1996, altså mere end fem måneder efter sagens anlæg, at Kommissionen har handlet ved at tilsende det rådgivende udvalg et nyt forslag om afslutning af proceduren.

75 Under disse omstændigheder dømmes Kommissionen til, ud over sine egne omkostninger, at bære de omkostninger, der er afholdt af Oficemen i forbindelse med påstanden om passivitet.

Kongeriget Spaniens omkostninger

76 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger.

77 Følgelig må Kongeriget Spanien bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Udvidede Afdeling)

1) Påstanden om annullation afvises.

2) Det er ufornødent at træffe afgørelse om påstanden om passivitet.

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger, halvdelen af sagsøgerens omkostninger i forbindelse med påstanden om annullation og samtlige sagsøgerens omkostninger i forbindelse med påstanden om passivitet.

4) Sagsøgeren bærer halvdelen af de omkostninger, sammenslutningen har afholdt i forbindelse med påstanden om annullation.

5) Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.

Vesterdorf Briët Lindh

Potocki Cooke

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. juli 1997.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Afdelingsformand